

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8168/2554

นายสุมนัส หุดินันท์โจทก์ นายเกษร ท้วมสากล กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1392, ป.วิ.พ. มาตรา 142, ป.วิ.พ. มาตรา 243, ป.วิ.พ. มาตรา 246

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์กับบริวารใช้ที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 บริเวณที่เป็นทางคอนกรีตเป็นทางเข้าออกสู่ถนนสาธารณะมาตั้งแต่ปี 2516 ถือว่าโจทก์ใช้สิทธิเป็นปรปักษ์ต่อเจ้าของที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 มาโดยตลอดจำเลยทั้งสี่กับพวกมาซื้อที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 หลังจากโจทก์กับบริวารใช้ที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 เป็นทางเข้าออกสู่ถนนสาธารณะเป็นเวลากว่า 20 ปีแล้ว นับแต่วันที่โจทก์ใช้ทางในที่ดินนี้จนกระทั่งจำเลยทั้งสี่รับโอนที่ดินโฉนดดังกล่าว ที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 ตกอยู่ในภาระจำยอมของที่ดินโจทก์โดยอายุความแล้ว ส่วนที่จำเลยทั้งสี่กับพวกทูลทำลายทางคอนกรีตที่โจทก์ใช้เป็นทางพัฒนาที่ดินและแบ่งแยกกรรมสิทธิ์รวมแล้ว ทำถนนบริเวณกึ่งกลางที่ดินกว้าง 8 เมตร อันเป็นทางพิพาท โจทก์กับบริวารจึงย้ายมาใช้ทางพิพาท การที่จำเลยทั้งสี่กับพวกซึ่งเป็นเจ้าของภาระทรัพย์ทูลทำลายทางคอนกรีตอันเป็นทางภาระจำยอมเดิมของโจทก์แล้วไปทำถนนบริเวณกึ่งกลางที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 จึงเป็นกรณีที่เจ้าของทรัพย์ให้ย้ายภาระจำยอมไปยังส่วนอื่น เพื่อประโยชน์แก่จำเลยทั้งสี่ที่เป็นเจ้าของภาระทรัพย์นั้น จำเลยทั้งสี่ประสงค์ให้ที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 ทั้งแปลงตกอยู่ในภาระจำยอมแก่ที่ดินโจทก์เพื่อแลกเปลี่ยนกับภาระจำยอมเดิมตาม ป.พ.พ. มาตรา 1392 ที่โจทก์มาใช้ทางพิพาทจึงไม่จำต้องนับอายุความกันใหม่ คำขอท้ายฟ้องของโจทก์โจทก์ขอให้ทางพิพาทตกเป็นภาระจำยอม ในเรื่องทางรถยนต์ด้วยและขอให้จริงฟังได้ว่า เมื่อจำเลยทั้งสี่ย้ายภาระจำยอมเดิมมาเป็นทางพิพาทที่มีสภาพเป็นถนน สำหรับรถยนต์แล่นเข้าออก และโจทก์ก็เบิกความยืนยันว่า เมื่อจำเลยทั้งสี่ย้ายทางภาระจำยอมเดิมมาเป็นทางใหม่ โจทก์และบริวารใช้รถยนต์แล่นผ่านเข้าออกทางพิพาท ฟังได้ว่า ทางดังกล่าวตกอยู่ภาระจำยอมทางรถยนต์ด้วย โจทก์มีคำขอให้ศาลพิพากษาให้โจทก์ได้ภาระจำยอมที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 ทั้งแปลงและขอให้จริงได้ความว่า จำเลยทั้งสี่ย้ายทางภาระจำยอมไปยังทางที่พิพาท อันเป็นการกระทำเพื่อประโยชน์แก่จำเลยทั้งสี่ จนทำให้โจทก์ได้ภาระจำยอมในที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 ทั้งแปลงตาม ป.พ.พ. มาตรา 1392 ก็ตาม แต่ที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า โจทก์ได้ทางภาระจำยอมแล้วพิพากษาให้โจทก์ได้ภาระจำยอมในที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 ซึ่งไม่เป็นไปตาม ป.พ.พ. มาตรา 1392 ก็ตาม แต่โจทก์ไม่ได้อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้น ให้ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ไขให้ถูกต้อง ทั้งทางที่พิพาทคงเป็นเพียงทางภาระจำยอม มีผู้ได้ภาระจำยอมในทางที่พิพาทเพียงไม่กี่รายเท่านั้น การที่โจทก์ใช้ทางพิพาทอาจไม่ได้รับความสะดวกบ้างแต่ไม่ถึงกับทำให้เกิดความไม่สงบในสังคม ปัญหาดังกล่าวฟังไม่ได้ว่าเป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ที่พิพากษาในปัญหาดังกล่าวมา จึงเป็นการพิพากษาในสิ่งใดๆ นอกเหนือจากคำฟ้องของโจทก์ ไม่ชอบด้วย ป.วิ.พ. มาตรา 142 วรรคแรก ประกอบด้วยมาตรา 246 และ 247

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสี่จดทะเบียนที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 ตำบลบางค้อ (วัดราชโอรส)

อำเภอจอมทอง (บางขุนเทียน) กรุงเทพมหานคร ทั้งแปลงเป็นภาระจำยอมทางเดิน ทางรถยนต์ ระบบไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์ ท่อระบายน้ำ ตลอดจนสาธารณูปโภคอื่น ๆ แก่ที่ดินโฉนดเลขที่ 4677 ตำบลบางค้อ (วัดราชโอรส) อำเภอบางขุนเทียน จังหวัดธนบุรี โดยไม่มีค่าตอบแทน หากจำเลยทั้งสี่ไม่ปฏิบัติตามให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาของจำเลยทั้งสี่ จำเลยทั้งสี่ให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสี่จดทะเบียนที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 ตำบลบางค้อ (วัดราชโอรส) อำเภอจอมทอง (บางขุนเทียน) กรุงเทพมหานคร ชิดแนวเขตที่ดินด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ระยะ 2 เมตร ตลอดแนว เป็นภาระจำยอมเรื่องทางเดิน ทางรถยนต์ ระบบไฟฟ้า ระบบประปา และระบบโทรศัพท์แก่ที่ดินโฉนดเลขที่ 4677 ตำบลบางค้อ (วัดราชโอรส) อำเภอบางขุนเทียน จังหวัดธนบุรี ของโจทก์ โดยไม่มีค่าตอบแทน หากจำเลยทั้งสี่ไม่ปฏิบัติตาม ให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาของจำเลยทั้งสี่ คำขออื่นนอกจากนี้ยก ค่าฤชาธรรมเนียมเป็นพับ จำเลยทั้งสี่อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยทั้งสี่จดทะเบียนที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 ตำบลบางค้อ (วัดราชโอรส) อำเภอจอมทอง (บางขุนเทียน) กรุงเทพมหานคร ทั้งแปลงเป็นภาระจำยอม นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยที่ 1 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงในเบื้องต้นรับฟังได้ว่า เดิมที่ดินโฉนดเลขที่ 4677 ตำบลบางค้อ (วัดราชโอรส) อำเภอบางขุนเทียน จังหวัดธนบุรี เป็นของนางสอาดและนางสาวอุไรรัตน์ นางสาวอุไรรัตน์ขายเฉพาะส่วนของตนแก่โจทก์ นางสอาดขายเฉพาะส่วนของตนแก่นางละมุล โจทก์และนางละมุลแบ่งกรรมสิทธิ์รวม โจทก์ได้ที่ดินแปลงคงเหลือมีเนื้อที่ 3 งาน นางละมุลได้ที่ดินแบ่งแยกออกไปเป็นที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 ตำบลบางค้อ (วัดราชโอรส) อำเภอจอมทอง (บางขุนเทียน) กรุงเทพมหานคร นางละมุลให้ที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 แก่บริษัท ว. วัจนะ จำกัด แล้วบริษัท ว. วัจนะ จำกัด นำที่ดินไปแบ่งให้ผู้อื่นเช่าปลูกบ้านอยู่อาศัยเต็มพื้นที่ไม่น้อยกว่า 40 หลัง ที่ดินของโจทก์ไม่อาจเข้าออกสู่ทางสาธารณะได้ โจทก์ได้ปรับปรุงและทำเป็นทางคอนกรีตในที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 ตามแนวเส้นสีแดงในแผนที่กว้าง 2 เมตร ใช้เป็นทางเข้าออกร่วมกันกับผู้เช่าที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 ผ่านที่ดินบุคคลภายนอกเข้าออกสู่ทางสาธารณะ วางระบบไฟฟ้า ระบบประปาและระบบโทรศัพท์มาตั้งแต่ปี 2516 ขณะที่โจทก์ปลูกบ้านอยู่อาศัยในที่ดินโฉนดเลขที่ 4677 เรื่อยมา ต่อมาบริษัท ว. วัจนะ จำกัด ขับไล่ผู้เช่าทั้งหมดออกจากที่ดิน บริษัท ว. วัจนะ จำกัด ขายที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 แก่จำเลยทั้งสี่และนายถวิล แล้วจำเลยทั้งสี่กับพวกทุบถนนคอนกรีตที่โจทก์สร้าง แต่โจทก์และบริวารยังคงใช้ถนนดังกล่าวต่อมาจำเลยทั้งสี่และนายถวิลแบ่งแยกกรรมสิทธิ์รวมที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 เป็นที่ดินโฉนดเลขที่ 4963 ถึง 4970 ตำบลบางค้อ (วัดราชโอรส) อำเภอจอมทอง (บางขุนเทียน) กรุงเทพมหานคร ทำให้ที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 คงเหลือเนื้อที่ 1 งาน 93 4 / 10 ตารางวา มีจำเลยทั้งสี่และนายถวิลถือกรรมสิทธิ์รวม แล้วทำเป็นถนนกว้างประมาณ 8 เมตร บริเวณกึ่งกลางที่ดินอันเป็นที่ดินพิพาท และรูปที่ดินหลังโฉนดที่ดินเกี่ยวกับที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 ขณะบริษัท ว. วัจนะ จำกัด ถือกรรมสิทธิ์ได้จดทะเบียนภาระจำยอมเรื่องทางเดินแก่ที่ดินโฉนดเลขที่ 97764 และ 97765 ตำบลบางค้อ (วัดราชโอรส) อำเภอจอมทอง (บางขุนเทียน) กรุงเทพมหานคร และจำเลยทั้งสี่กับนายถวิลจดทะเบียนภาระจำยอมทั้งแปลงเรื่องทางเดิน ทางรถยนต์ ระบบไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์ ท่อระบายน้ำ ตลอดจนสาธารณูปโภคอื่น ๆ แก่ที่ดินโฉนดเลขที่ 87703 4963 4964 4968 ถึง 4970 4888 ถึง 4896 ตำบลบางค้อ (วัดราชโอรส) อำเภอจอมทอง (บางขุนเทียน) กรุงเทพมหานคร ตามสารบัญชีจดทะเบียนที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 และต่อมาที่ดินส่วนของนายถวิล

ได้ขายแก่จำเลยที่ 1 มีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ข้อแรกว่า โจทก์ได้ภาระจำยอมในที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 พิพาทโดยอายุความหรือไม่ จำเลยที่ 1 ฎีกาว่า จำเลยทั้งสี่ได้แบ่งแยกที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 และทុบทำลายทางคอนกรีตโดยโจทก์มิได้โต้แย้งคัดค้าน แล้วโจทก์และบริวารไปใช้ทางพิพาท เมื่อจำเลยทั้งสี่กับพวกจดทะเบียนแบ่งกรรมสิทธิ์รวมกัน ถือว่าโจทก์สละสิทธิที่จะไม่ใช้ทางภาระจำยอมในที่ดินพิพาทที่เป็นถนนคอนกรีตโดยปริยายและสมบูรณ์แล้ว โจทก์ไม่สามารถขอใช้ทางภาระจำยอมที่พิพาทได้ เห็นว่า ข้อเท็จจริงได้ความว่า โจทก์กับบริวารได้ใช้ที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 บริเวณที่เป็นทางคอนกรีตตามแนวเส้นสีแดงในแผนที่ เป็นทางเข้าออกสู่ถนนสาธารณะมาตั้งแต่ปี 2516 อันถือว่าโจทก์ใช้สิทธิเป็นปรปักษ์ต่อเจ้าของที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 มาโดยตลอด ส่วนจำเลยทั้งสี่กับพวกเพิ่งจะมาซื้อที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 หลังจากโจทก์กับบริวารใช้ที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 เป็นทางเข้าออกสู่ถนนสาธารณะมาเป็นเวลากว่า 20 ปีแล้ว นับแต่วันที่โจทก์ใช้ทางในที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 จนกระทั่งจำเลยทั้งสี่รับโอนที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 มาเป็นของจำเลยทั้งสี่กับพวก ที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 ได้ตกอยู่ในภาระจำยอมของที่ดินโจทก์โดยอายุความแล้ว ส่วนที่จำเลยทั้งสี่กับพวกทុบทำลายทางคอนกรีตที่โจทก์ใช้เป็นทางพัฒนาที่ดิน และแบ่งแยกกรรมสิทธิ์รวมกันในที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 เมื่อปี 2544 จนเหลือเนื้อที่ 1 งาน 93 4 / 10 ตารางวา แล้วทำถนนบริเวณกึ่งกลางที่ดินกว้างประมาณ 8 เมตร อันเป็นทางพิพาท โจทก์กับบริวารจึงย้ายมาใช้ทางพิพาท การที่จำเลยทั้งสี่กับพวกซึ่งเป็นเจ้าของภารยทรัพย์ทุบทำลายทางคอนกรีตอันเป็นทางภาระจำยอมเดิมของโจทก์แล้วไปทำถนนบริเวณกึ่งกลางที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 จึงเป็นกรณีที่เจ้าของทรัพย์ให้ย้ายทางภาระจำยอมไปยังส่วนอื่น เพื่อประโยชน์แก่จำเลยทั้งสี่ที่เป็นเจ้าของภารยทรัพย์ เพราะหากไม่ย้ายทางภาระจำยอมมาเป็นทางพิพาท จำเลยทั้งสี่ไม่อาจแบ่งแยกที่ดินให้มีสภาพสวยงาม มีราคา และทำให้ที่ดินที่แบ่งแยกทุกแปลงจดทางภาระจำยอมเจ้าของที่ดินสามารถเข้าออกถนนสาธารณะได้โดยสะดวกตามที่จำเลยทั้งสี่จดทะเบียนภาระจำยอมยินยอมให้ที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 ตกเป็นภาระจำยอมแก่ที่ดินแปลงอื่น อันจะส่งผลให้ที่ดินของจำเลยทั้งสี่มีราคาสูงขึ้น แสดงให้เห็นว่าจำเลยทั้งสี่ประสงค์ให้ที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 ทั้งแปลงตกอยู่ในภาระจำยอมแก่ที่ดินโจทก์เพื่อแลกเปลี่ยนกับทางภาระจำยอมเดิม ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1392 ที่โจทก์มาใช้ทางพิพาทจึงไม่จำต้องนับอายุความกันใหม่ตามที่จำเลยที่ 1 ฎีกา ที่จำเลยที่ 1 ฎีกาว่า จำเลยทั้งสี่ไม่ได้ตกลงกับโจทก์ในการย้ายทางหากโจทก์เห็นว่าทางภาระจำยอมเดิมถูกรบกวนอันเป็นการโต้แย้งสิทธิ โจทก์ก็ชอบที่จะฟ้องร้องห้ามจำเลยทั้งสี่กระทำการนั้น เห็นว่า การที่จำเลยทั้งสี่ย้ายทางภาระจำยอมเพื่อประโยชน์ของจำเลยทั้งสี่ ไม่ทำให้ความสะดวกของโจทก์ลดน้อยลง จำเลยทั้งสี่ย่อมจะกระทำได้โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากโจทก์ เมื่อจำเลยทั้งสี่ย้ายทางภาระจำยอมมายังทางพิพาทและไม่ทำให้ความสะดวกของโจทก์ลดน้อยลง ทั้งทางภาระจำยอมยังมิได้สิ้นผล กรณียังไม่เป็นการโต้แย้งสิทธิ โจทก์จึงไม่จำเป็นต้องใช้สิทธิทางศาลตามที่จำเลยที่ 1 ฎีกา ฎีกาข้อนี้ของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 เป็นประการที่สองว่า ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาให้ที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 ตกอยู่ในภาระจำยอม เรื่องทางรถยนต์แก่ที่ดินโฉนดเลขที่ 4677 เกินคำขอหรือไม่ เห็นว่า คำขอท้ายฟ้องของโจทก์ โจทก์ขอให้ทางพิพาทตกเป็นภาระจำยอมในเรื่องทางรถยนต์ด้วยและข้อเท็จจริงฟังได้ว่า เมื่อจำเลยทั้งสี่ย้ายทางภาระจำยอมเดิม มาเป็นทางพิพาทที่มีสภาพเป็นถนนสำหรับรถยนต์แล่นเข้าออก และโจทก์ก็เบิกความยืนยันว่า เมื่อจำเลยทั้งสี่ย้ายทางภาระจำยอมเดิมมาเป็นทางใหม่ โจทก์และบริวารใช้รถยนต์แล่นผ่านเข้าออกทางพิพาท จึงฟังได้ว่า ทางดังกล่าวตก

อยู่ในภาระจำยอมทางรถยนต์ด้วย คำพิพากษาของศาลล่างทั้งสองชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยที่ 1 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 เป็นประการสุดท้ายว่า ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาให้โจทก์ได้ภาระจำยอมที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 ทั้งแปลง เป็นการชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า ศาลชั้นต้นวินิจฉัยและพิพากษามาเป็นการวินิจฉัยข้อเท็จจริงผิดต่อกฎหมาย ศาลอุทธรณ์จึงมีอำนาจฟังข้อเท็จจริงใหม่แล้วพิพากษาให้ถูกต้องได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 243 (3) (ก) เพราะปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน เนื่องจากทางพิพาทตกเป็นภาระจำยอมแก่ที่ดินแปลงอื่นให้รถยนต์แล่นเข้าออก รถยนต์ที่แล่นเข้าออกจะต้องแล่นชิดขอบทางด้านซ้าย หากให้โจทก์ต้องปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้นในตำแหน่งขีดแนวเขตที่ดินด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ในระยะ 2 เมตร ตลอดแนว การขับรถยนต์เข้าเข้าโจทก์ย่อมขับได้ แต่หากเป็นการขับรถยนต์ออกโจทก์ต้องขับรถยนต์ย้อนแนวเดินรถของบุคคลอื่นที่ขับรถสวนทางมา รถยนต์จะชนกัน การจราจรบนทางที่พิพาทจะเกิดความสับสน เกิดความไม่สงบขึ้น ศาลอุทธรณ์จึงมีอำนาจหยิบยกปัญหาดังกล่าวขึ้นวินิจฉัยแล้วพิพากษาคดีไปได้ แม้โจทก์จะไม่อุทธรณ์ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 246 ประกอบมาตรา 142 (5) เห็นว่า แม้อันนี้โจทก์จะมีคำขอให้ศาลพิพากษาให้โจทก์ได้ภาระจำยอมที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 ทั้งแปลง และข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยทั้งสี่ย้ายทางภาระจำยอมไปยังทางที่พิพาท อันเป็นการกระทำเพื่อประโยชน์แก่จำเลยทั้งสี่ จนทำให้โจทก์ได้ภาระจำยอมในที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 ทั้งแปลง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1392 ก็ตาม แต่ที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า โจทก์ได้ทางภาระจำยอมกว้าง 2 เมตร แล้วพิพากษาให้โจทก์ได้ภาระจำยอมในที่ดินโฉนดเลขที่ 7995 บริเวณขีดแนวเขตที่ดินด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้กว้าง 2 เมตร ตลอดแนวซึ่งไม่เป็นไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1392 ก็ตาม แต่โจทก์ไม่ได้อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้น ให้ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ไขให้ถูกต้อง ทั้งทางที่พิพาทคงเป็นเพียงทางภาระจำยอม มีผู้ได้ภาระจำยอมในทางที่พิพาทเพียงไม่กี่รายเท่านั้น การที่โจทก์ใช้ทางพิพาทอาจจะไม่ได้รับความสะดวกบ้าง แต่ไม่ถึงกับทำให้เกิดความไม่สงบขึ้นในสังคม ปัญหาดังกล่าวฟังไม่ได้ว่าเป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนตามที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัย คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ที่พิพากษาในปัญหาดังกล่าวมา จึงเป็นการพิพากษาให้ในสิ่งใด ๆ นอกเหนือไปจากที่ปรากฏในคำฟ้องของโจทก์ ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 วรรคแรก ประกอบด้วยมาตรา 246 และ 247 ฎีกาของจำเลยที่ 1 ข้อนี้ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้บังคับคดีตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

วิชา มั่นสกุล · นพวรรณ อินทร์มพรรย์ · ไชยรงค์ คงจันทร์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8168/2554>